

Store Opens 8:30 Sharp

# ZELLERS

A CANADIAN CHAIN OF THRIFT STORES

Extra Trained Salespeople for Your Convenience

A New Canadian Organization

Specializing In Canadian-Made Goods

# GRAND OPENING TOMORROW!

## Compelling Values! Adorable Styles! New Silk Dresses

Tremendous assortment of stunning styles. Levels Crepes and Satins. "March 70's" Fashion's newest cut collar — also Brown, Green, Navy, Black. Sizes 16 to 24. Value \$125 and \$85. **OPENING SALE PRICE \$2.98**

Exquisite Evening Dresses

**\$6.97**

Charming Sunday-Nite Dresses

**\$4.98**

## Smart Jersey Dresses

Trim—characteristically—and what a beautiful! Fine quality Jersey. With variety styles and colors. **ESSE VALUE FOR \$1.98**

Smart Jersey for Girls, 7 to 14 **\$1.49**

## Chiffon Hosiery

First Quality! They're top value! These hosiery for ladies! First quality! They're top value! These hosiery for ladies! First quality! They're top value! These hosiery for ladies! **69¢**

Full Fashioned Hose **49¢**  
Dull Finish Rayon Hose **25¢**



## Hats! Hats! Hats!

They're all, fashionable, durable felt. New lines — new fabrics, sizes, new colorings. They're worth \$125. We're selling them for **69¢**

Be Sure to See These! **\$49.50 to \$69.50**

## New Winter Coats

Offered Tomorrow at

**\$24.50**

They're irresistibly beautiful—and the price saving is enormous. You'll snuggle into the huge Fur Collar. You'll adore the tricky sleeves and big Fur Cuffs. Your choice of sleek Creola Bronchite, lovely Boucle, novelty Woolens—trimmed with Black, Brown or Cross Fox — Persian Lamb, Caracul, WOOL, Furzeas, Chinese Sables, Jeanette. Matching silk linings—many interlined, 3 and 4 buttons.

## Our Lay-Away Plan

enables you to reserve your New Coat NOW—by placing a Small Deposit with us. Ask our Saleslady for further details.

SIZES 14 TO 24



Bargain! You Bet! They're Worth \$1.50 to \$2.00. Come Early and Avoid the Rush on This Value!

# INZERÁT

# ČIERNÍKOVÁ TEREZA

Cushion Slip-on Gloves **\$1.44**



Nightgowns **59¢**

Shoes **29¢**

Ladies' Boudoir Slippers **29¢**

Turkish Towels **27¢**

Children's Pantie Dresses **77¢**

Handbags **85¢**

Elastic Girdles **94¢**

Vest and Bloomer Sets **59¢**

Ladies' Flannelette Gowns **49¢**

SOAP — 5 bars for **25¢**

Men's Cape Gloves **98¢**

Men's Ties **44¢**

Costume Jewelry **37¢**

Men's Hose **44¢**



Men's Broadcloth Shirts **69¢**

Foulard Dresses **69¢**

Men's Combinations **98¢**



Men's Cape Gloves **98¢**

ZELLERS LIMITED

Sweaters, Pullovers for Boys **97¢**

Men's TIES **44¢**

Men's Cape Gloves **98¢**

Work Pants **79¢**

ZELLERS LIMITED

Yonge at Albert St.

Tereza Čierníková

# INZERÁT

## ***Copyright***

Autorka: Tereza Čierníková

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-249-0 (ePub)

978-80-7512-250-6 (mobipocket)

978-80-7512-251-3 (pdf)

Postával jsem na jednom z nejnudnějších vlakových nádraží hlavního města. Bylo krásné počasí, což bylo v době, ve které jsem žil, velkým plus. Žil jsem vlastně v době, kdy umělci měli velkou naději se proslavit, takže neváhali vyčnívat, když se jim tato možnost naskytla.

Vlak na toto nádraží sice jezdil hojně, ale málokdy tu zastavoval. Ti, co zde chtěli nastupovat, si často museli vlak doslova ‚stopnout‘, aby jim zastavil. Nic se tu nedělo a díky tomu stopování se raději lidé o deset minut déle prošli a čekali na jiném nádraží, aby vlak zastavil i bez jejich pomoci. Takže nic se tu nedělo a bylo tu prázdné. Člověk by si řekl, že je to to pravé místo pro fetišáky a podobné ‚zjevy‘. Ovšem kdeže! Sic tu sem tam přespával bezdomovec (nebo spíše milující manžel, jež byl na hodinu vyhnán z domu kvůli podezření z nevěry), ale bylo tu o nádraží pečováno. Nádraží bylo v barokním stylu, krásné, zachovalé a asi proto jsem sem zkrátka rád chodil jen tak.

Každé ráno sem chodil nějaký muž nebo žena, kteří si chtěli přivydělat, a sesbírali odpadky. Následovala uklízací četa na vydrhnutí záchodů a umytí potřebného. Pak přišla buď postarší paní, která měla

břicho jak balon a vždy nosila upnutý saténový kostýmek (sukně dlouhá až po zem), u které jsem nikdy nevěděl, kde jí co končí, nebo starý pupkatý pán, který nosil zase kalhoty takové velikosti, že mu při chůzi padaly do takové výšky, že zahalovaly kolena, ale odhalovaly velkou část jeho pozadí. Naopak jeho bílá košile, jež byla každým dnem stejná, byla celkem krátká a jeho kravata ještě kratší. Na hlavě sotva pár vlásků, oproti té nepříjemné paní, která si na svou trvalou perfektně hleděla. Byli sehraná dvojka, ale i naprosté protiklady. Takže mi ani nepřišlo zvláštní, když jsem na jejich vizitkách spatřil stejná příjmení. Protiklady se přitahují, jak prosté.

Nicméně jsem stejně na toto nádraží chodíval nejraději. Rád jsem si vlak ‚stopoval‘, ale ještě radši se díval a sledoval okolí. Pána a paní Nevkusovi jsem si pamatoval natolik proto, že jsem je kreslil. Ne, opravdu jsem nebyl potulným kreslířem! Byl jsem zkrátka umělec na pokraji propasti. Potřeboval jsem nutně nějakou inspiraci, motiv. Vlastně cokoliv, co by mě udrželo nad vodou nebo vyhouplo rovnou k oblakům. Měl jsem tři měsíce na to, abych nakreslil několik děl, díky kterým jsem se měl uchytit v uměleckém průmyslu. Mohl jsem se dostat na fakultu, na kterou jsem chtěl. Dostal jsem, díky známostem, druhou šanci, jež jsem nechtěl promrhat. Ovšem zatím to vypadalo dost špatně.

Po každém nezdařilém ránu, kdy na nádraží nikdo nepostával, nelehával a Nevkusovi byli stejně

nevkusní jako předešlý den, vždy jsem se opřel o prostřední sloup a vytáhl cigaretu. Se zapálenou v ústech jsem stál opřený a pokoušel se zachytit vše, co mě obklopovalo. Ono to bylo těžké dát do přírody sebe, ale pokoušel jsem se.

Zkrátka, sebe, no – abych to vysvětlil. Mé díla nebyly skvělými díly, pokud v nich nebyl kousek mě samého. Jinak se vlastně kresba ani ničím nelišila. Každý umělec musí mít poznávací značku a tou mou byl pocit, jež v ostatních zůstal po zhlédnutí díla. To, co vyvolá pocity, se přece pamatuje.

Do přírody jsem to ale jen tak přenést nemohl. Bylo to nadmíru těžké. Takže jsem si vytáhl cigaretu, vložil do pusy a zapálil.

Tehdy ten den jsem měl na sobě bílou zakasanou košili, kšandy a kalhoty. Na nohou typické hnědé polobotky, jak to udávala móda. S cigaretou jsem si připadal trochu drsně, ale nevím, na koho jsem chtěl udělat dojem, když v blízkém okolí nebylo ani živáčka. A Nevkusovy nepočítám. Napadlo mě, kolik asi vydělávají, když vasedávají celé dny na jednom nudném nádraží a lístky na vlak prodávají maximálně mně nebo nějakým cizincům či turistům, kteří jsou neznalí a kteří stejně odejdou na jinou stanici kvůli tomu, že neumějí a vlastně ani neví, že vlak se tu musí stopovat.

„Nemohl byste se alespoň zeptat, jestli nevadí někomu ve vašem okolí několika metrů velkém, že si

zapálíte? Ono je to totiž slušnost! Stačilo by se zeptat aspoň žen, protože většina z nich to považuje za vulgární nebo neslušné! A jak jde vidět, já jsem žena!“ vykřikla na mě nějaká slečna, která se vedle mě z ničeho nic objevila. Vážně jsem si jí nevšiml, ani jejího příchodu ani toho, že musela vedle mě postávat dobré dvě minuty.

Když jsem ji spatřil, zapomněl jsem vyfouknout kouř z mých plic a ty se vmžiku rozkašlaly. Odhodil jsem cigaretu a ona ji rychle, ale elegantně, zašlápla. Nepomohla mi s mým záchvatem kašle, spíš mi přišlo, že se mi úšklebkem na tváři vysmívá.

„Vidíte, to máte z toho kouření! Příště se zeptejte, nashle!“ to už nebylo tak ostré, ale hrubé to bylo. Pak si odběhla stopnout vlak a nastoupila.

Popravdě jsem měl co dělat, abych se zpátky narovnal. Netroufal jsem se znova nadechnout, aby se náhodou za mnou opět neobjevila a tentokrát mě nezkritizovala za to, že dýchám její vzduch. Jen tak v předklonu s rukama opřeny o kolena jsem se snažil zhluboka a neslyšně nadechnout a posléze i vydechnout. Ovšem až po nějakých minutách mi došel její půvab. Měla dlouhé černé vlasy a oči v barvě nebe. Rty natřeny výraznou červenou rtěnkou, na sobě bíločervené puntíkaté šaty a na nohou jednoduché barevné baleríny. Chvilku jsem se zamyslel nad tím, co řekla. Zmínila se o tom, že snad příště? Ano! Příště se mám raději zeptat! Možnost,

že to myslela obecně, mě ani nenapadla. Já se rozhodl ji příště namalovat.



## I.

Druhého rána jsem zhruba tou dobou opět postával na nádraží. Stále jsem pozoroval své okolí, jestli se ta černovlasá slečna někde neukáže. Nevkusovi byli ze mě celkem nervózní, protože jsem si dosud ještě nekoupil ani lístek a oni nemohli pokračovat v jejich nicnedělání, protože nechtěli být neslušní k zákazníkům. Chápete, když se dívali na film na notebooku, který měli skrytý za kupou časopisů, nechtěli být vyrušováni pitomci, jako já. Nedočkavě nahlíželi zpoza toho informačního okénka, jestli jsem se konečně neuráčil přiblížit a lístek koupit. Ovšem já si vlastně v plánu ani koupit lístek neměl. Ten den jsem nechtěl nikam jet. Chtěl jsem jen potkat tu slečnu.

Nevkusovi po nějaké hodině pochopili, že nikam neodjízdim, takže se vrhly na svou každodenní činnost. Já pochopil, že asi ona slečna nepřijde. Vytáhl jsem opět s balíčku cigaretu a chtěl si ji zapálit, když v tom momentu jsem uslyšel krátké odkašlání (cigareta je snad nějakým alarmem nebo jak to mám chápat?). Usmál jsem se tak široce, až mi

cigareta z úst vypadnula. Viděl jsem jen ladnou nožku (tentokrát s botkami na malém podpatku), jak zašlapuje opět celou cigaretu.

„Co jsem vám včera řekla, mladý pane? Asi jste velmi tvrdohlavý a nedáte na rady ženy,“ promluvila, ale už méně káravě jako včera.

Když jsem na ni pohlédl, usmívala se. Vlasy měla tentokrát sčesané do vysokého drdolu, širokou čelenku k tomu. Na uších měla velké barevné klipsny a na rtech opět rudou rtěnku. Měla kratší zvonovou sukni zelené barvy a červený jasny krátký top. Omluvně jsem na ni pohlédl, ona se usmála ještě více, pak mrkla na hodinky a opět odcupitala stopnout vlak.

Abych se přiznal, během toho momentu jsem si ji zkoušel zaznamenat do paměti tak přesně, jak jen to šlo. Každou její viditelnou i méně viditelnou vrásku, křivku, obrys, linii. Zaregistroval jsem i její nohy i profil, který mi opravdu nečekaně utkvěl v paměti nejvíce.

Sedl jsem si na lavičku nádraží, cigarety opět schoval do kapsičky a vytáhl papír s pěkně ostrouhanou tužkou. Začal jsem její hlavou – kreslil jsem linie jejího nosu, rýhy rtů. Následovaly vlasy a každý detail její čelenky. Uši, klipsny...

Stínoval jsem každý detail jejího obličejce, každý vlas měl svou podstatu, svůj úkol. Nakreslil jsem ji po

ramena. Když jsem se posléze na kresbu podíval, užasl jsem. Tohle potřebuju. Kresba číslo jedna je hotova.

Šel jsem domů s hřejivým pocitem u srdce. Doufal jsem, že ji opět uvidím. Stačilo ještě několik momentů na to, abych ji zachytil i v jiných okamžicích. Toužil jsem ji nakreslit nejen z profilu, když vyhlíží vlak, ale také tehdy, kdy se zlobí, kdy se usmívá, kdy přemýšlí, kdy pláče. Ne, opravdu jsem v ní nenašel zalíbení, ale zkrátka byla za poslední dobu jediná, která ve mně probudila talent, o kterém jsem sic věděl, ale za poslední čas ho nijak neukazoval. Byla také důvodem, proč bych se zrovna já mohl dostat na fakultu, o které jsem snil.

## II.

„Doufám, že už ti to jde, to tvoje čmárání,“ poznamenal u snídaně otec. Byl to přísný muž, ale taky se srdcem na správném místě. Chtěl pro mě jen to nejlepší a vlastně i jemu jsem byl vděčný za novou šanci na studium. Hrozně těžko snášel, když jsem poprvé zvoral šanci a nedostal se na uměleckou fakultu. Teď jsem to nehodlal opět zkazit.

„Konečně jsem našel svou múzu.“ odpověděl jsem a i když pak něco poznamenal ne příliš milým tónem, viděl jsem, jak jeho vrásky na čele plné starostí mírně povolily. Takže se mu (v překladu) ulevilo.

Vždycky jsem si myslel, že za odchod matky mohl otec. Připadal mi (hlavně jako malému klukovi) velmi přísný, ale později jsem pochopil, že i tohle má svůj důvod. Můj dědeček býval také přísný a otec to neschvaloval stejně jako já. Jenže pak mu došlo, že ho vlastně díky přísnosti vychoval nejlépe, jak mohl, a že s lehkou rukou by nebyl takovou osobností, jakou je dnes. Takže tohle jsem si vlastně opakoval

při našich hádkách, které směřovali k následnému vyřčení svých škaredých myšlenek. Raději jsem vždy zmlkl a nechal ho, aby se vyječel. Měl toho všeho plné brýle, hlavně když máma odešla, to těžko zvládal.

Ze začátku bylo pro něj divné, když si každý měsíc musel sednout k hromadě složenek a účtů. Zároveň každý víkend vařit teplé večeře a také každý den se starat o domácnost. Vypomáhal jsem mu, ale na prvním místě bylo vždy vzdělání. A asi proto se cesty mých rodičů rozešly. Byly spolu přes patnáct let, ale když jsem ukončil základní školu a směřoval na střední, jako by si nerozuměli. Matka, která byla sice drobné postavy, ale vždy si uměla sjednat pořádek a prosadit svůj názor, pro mě chtěla školy technické a elektrikářské, ovšem otec už tenkrát ve mně viděl talent umělce. Byl to první bod velkého sporu. Následovala hlasitá a dlouhá výměna názorů, všechny výčitky, které se během těch let nahromadily a nikdy nevyšly na povrch, a rázem to vlastně bylo na světě. Vykřikli na sebe, že chtějí rozvod, a stalo se tak. Matka o mě přestala jevit zájem a s tátou přežívám.

„Svou múzu – přelétává nebo stálá?“ otázal se a mně bylo jasné, že tomu zkrátka moc nevěří.

„Pokud ji ještě potkám, tak stálá.“

„Počkej, pokud ji ještě potkáš? To je nějaká dívka?“

„Ano! Potkal jsem ji na nádraží. Nejdříve mě celkem zkritizovala, ale já se jako by probudil a zničehonic se stala mou múzou!“

„Mluvíš nesmyslně a úplně bezmyšlenkovitě. Tak ji ale hlavně neztrat‘,“ a odešel od stolu. Krátké ranní rozhovory, jak stereotypní.

Nazul jsem si boty a s mým sešitem odešel na nádraží. Nevkusovi měli zase na sobě to samé, nádraží bylo stejně nudné, nikde ani živáčka. Opět jsem čekal, ale tentokrát nikdo nepřicházel. Čekal jsem vážně dlouho. Nevím ani, jak dlouho. Přestal jsem to počítat po dvou hodinách. Stále jsem ale nechtěl odejít, protože stále jsem věřil, že ji potkám. Vytáhl jsem si cigaretu a zapálil si ji. Ohlížel jsem se, abych zahlédl zase tu slečnu, která by mě zrovna v momentě potahu měla zkritizovat. Ale vykouřil jsem ji a nikde nikdo. Po sloupu dolů jsem sjel a posadil se. Vzal si papír a jen tak po paměti zachycoval její postavu.

Nohy dlouhé, jak mi utkvěly ve vzpomínkách. Sukně po kolena, ale vzadu vypadala, jako by jí sahala pod kolena. Podpatky mírně nízké, kabelka, náramky na ruku. Má postava se dívala dolů.

Po jedné kresbě jsem byl tak zapálen do dalšího kreslení, že jsem okamžitě vytáhl papír druhý a nakreslil ten její obličej, jak se na mě usmíval. Nevím, jestli to bylo tím, že jsem byl zapálen, nebo spíše z důvodu takového, že jsem se bál, aby mi ze

vzpomínek druhý den nezmizela. Byl to jakýsi strach, který ve mně panoval, když jsem ji kreslil. Ale ten zmizel v okamžicích, kdy jsem se nějak přesunul v mých myšlenkách do momentu, o kterém jsem kreslil. Možná zním jako blázen, možná mě nechápete, vlastně ani já se nechápu. Nevím, co tu blábolím, dokážu jen kreslit. Kreslit jen ji a přijde mi to tak prosté, ale i zvláštní, že sotva popadám dech.